

че едничкото ѝ спасение зависи отъ чужестранното намѣстваніе. Това е фактъ, който рано или късно ще трѣба да зематъ въ съображение европейските държави, и колкото по-скоро направятъ това, толкова ще е по-добръ даже за интересите на сама Турция.

Азъ разказахъ въ предидущето си писмо, какъ случайно изпаднахъ въ обществото на черкезите, които ма придружаваха нѣколко дена. Тия черкези малко нѣщо са занимаваха съ търговия т. е. купуваха отъ баши-бозуците пушки, пищове, ножове, дрехи, сребарни украшения и различни драгоценности, както и сребарни чингели за поясъ. Тѣ даваха твърдѣ малко цѣна, отъ една десета до половината на настоящата цѣнность, споредъ колкото са нуждаеше въ пари самия продавачъ. Но главната имъ цѣль бѣше разбраваніето на Алексинацъ, и тѣ само са бояха, че не ще пристигнатъ преди да го привзематъ турците. Тѣ са спираха у селяните, бѣдѣха и пиеха колкото щѣха, хранеха конете си и за сичко това нищо не плащаха, но обикновенно увѣряваха, че ще платятъ, като са вжрнатъ. Бѣдните ступани не смѣяха да имъ са противятъ и мълчеливо изпълняваха сичките тѣхни щѣнія. Между другите предмѣти тѣ питаха на много мѣста за дѣца и моми, но длъженъ сжмъ да засвидѣтелствувамъ, че до като вжрвѣхме наедно, никадѣ подобна стока за продажба не са намѣри, защото въ тия окрузи нѣмаше пленници, които са намираха изобилно камъ югъ отъ голѣмия пѣтъ отъ София въ Нишъ. По пѣтя ние срещаме много черкези, при-товарени съ плячка; тѣ сж ухитрили да прикачатъ камъ своите сѣдла не само черги, покривки, дрехи,